

A Dél-Alföldről a Kisalföldre

Eddig Jánoshalmán éltem, ebben a kicsi városban, ami Szegedtől 60 km-re található. Van itt egy mindig szépen gondozott park, mellette magasodik a Szent Anna-templom, annak jobb oldalán pedig a Szent Anna Katolikus Általános Iskola helyezkedik el. Én is ide jártam általános iskolába. Ezenkívül a Hunyadi János Általános Iskola található a városban és a mindenki által csak „Szakinak” hívott sulis, ahol a diákok mezőgazdaságot tanulnak.

Joggal kérdezhetitek, hogyan kerültem olyan messziről ide. Hatodikos koromban elhatároztam, hogy kitartóan fogok tanulni annak érdekében, hogy felvegyenek egy erős szakközépiskolába. Emiatt még a táncot is abbahagytam, pedig ekkor már hat éve ez volt a hobbim. Úgy éreztem, többre vagyok képes, mint egy 3,5-ös tanuló, és ez be is igazolódott. A hetediket ugyanis már 4,7-es átlaggal zártam. Ekkortájt egyre többet motoszkált bennem egy gondolat. Megfogadtam, hogy az összes álmomat és célomat megvalósítom. Gyorsan elszaladt a nyár, és egyre többen kérdezték: „Hol szeretnél továbbtanulni?” Akkor még nem tudtam nekik választ adni. Aztán elkezdtem nézegetni a környékbeli sulikat. Szóba került a kiskunhalasi református gimnázium, illetve még néhány gimnázium és szakközépiskola, azonban egyikről sem tudtam elképzelni, hogy oda járjak. Sok más környező várost is megnéztem. Baja, Szeged, Kecskemét, Pécs ..., de nem éreztem úgy, hogy ezekben a városokban lenne a helyem. Aztán felmerült bennem a kérdés: miért ne nézném meg a győri iskolákat? Van ott sok kollégium, tehát szállást és ellátást is kaphatok. Vonattal pedig haza tudok járni. Elkezdtem tehát győri iskolákat nézegetni. Kossuth, Pálffy, Krúdy, Baross, Bercsényi, Deák, Hild – és még sorolhatnám. Rengeteg lehetőség! Hosszas gondolkodás után a Hildet választottam.

A neheze csak ezután következett, hiszen erről az elképzelésemről a szüleim még semmit sem tudtak. Vajon hogyan reagálnak? Megengedik majd? Elengednek olyan messzire egyedül? Egy idegen városba? Vártam a megfelelő pillanatra. Egyik este aztán összeszedtem az összes bátorságomat. Odamentem a számítógépasztalhoz, ahol apu dolgozott, és elmondtam neki: „Apa, én Győrben szeretnék tanulni!” Kétórás beszélgetés után megértette, miért szeretném ezt. Végül beleegyezett. Hatalmas kő esett le a szívemről. Most már csak anya volt hátra. Neki akkor mondtam el, amikor ketten voltunk otthon, és főztünk. Egy pillanatra megfagyott a levegő. Aztán kérdések sorozata következett: *Hol?* Győrben a Hild építőipari szakgimnáziumban. *Miért?* Ezen a környéken szeretnék tanulni, és majd ide szeretnék költözni. *Miért szeretnél ott lenni?* Ott van a Rába, a Kisalföldet körbeölelik a hegyek, közel van a határ... *Van kolesz?* Van. *Hogyan utazol oda, és mennyi ideig tart az út?* Vonattal, 4 és fél óra. Azt hiszem, anyával több órát beszélgettem erről. Egy hónap elteltével aztán azt mondta, elengedlek.

Egyre többet tanultam, és már itt is volt a félév, megírtam a felvételit. A félévemet 4,87-re zártam. Beadtuk a jelentkezésemet a Hildbe, és még hét suliba. Az osztályból már mindenki megkapta, hogy hova vették fel, csak én nem. Végül az enyém is megérkezett a postával. Gyorsan feltéptem, és ez állt benne: „TÖRÖK LEONETTA KIARA nevű tanulót felvettük.” Boldog voltam, még sírtam is. Így kerültem ide, a IV/6-os szobába, ahol ezt az újságcikket írtam.

Török Leonetta Kiara (Hild)